

Escrits

Sant Jordi 2024

[is]creb Institut Superior de Ciències
Religioses de Barcelona

SANT JORDI

20 25

Amb motiu de la celebració de Sant Jordi, l'Institut Superior de Ciències Religioses de Barcelona ha convidat els seus alumnes, professors i amics a participar en un concurs literari amb un tema inspirador: l'esperança.

En memòria del papa Francesc, que va dedicar els darrers anys del seu pontificat a posar l'accent en l'esperança com a camí de renovació per a la humanitat, recordem les seves paraules a la butlla *Spes non confundit*, on proclamava l'esperança com el gran tema de l'Any Sant 2025. En aquest document, el Pontífex recordava els presos, els emigrants, els malalts, la gent gran i els joves atrapats per les addiccions i la corrupció. També advocava per la condonació del deute dels països pobres, el respecte per la Creació i l'acollida dels emigrants.

Davant d'un món ferit per la violència, la pobresa i la injustícia, el papa Francesc ens va convidar a redescobrir l'esperança com un do capaç de guarir la humanitat. Fidels a aquest llegat, enguany hem volgut dedicar el concurs literari de Sant Jordi a reflexionar sobre l'esperança i la seva força transformadora.

Set persones han respost a la convocatòria, compartint textos que ens parlen de llum, de resistència i de futur. Agraïm la seva participació i celebrem la seva aportació en aquest homenatge a l'esperança.

Bona lectura!

AUTORS PARTICIPANTS:

Paula **V**argas

Ramon Lluís **G**onzález Reverter

Climent Garau **O**liver

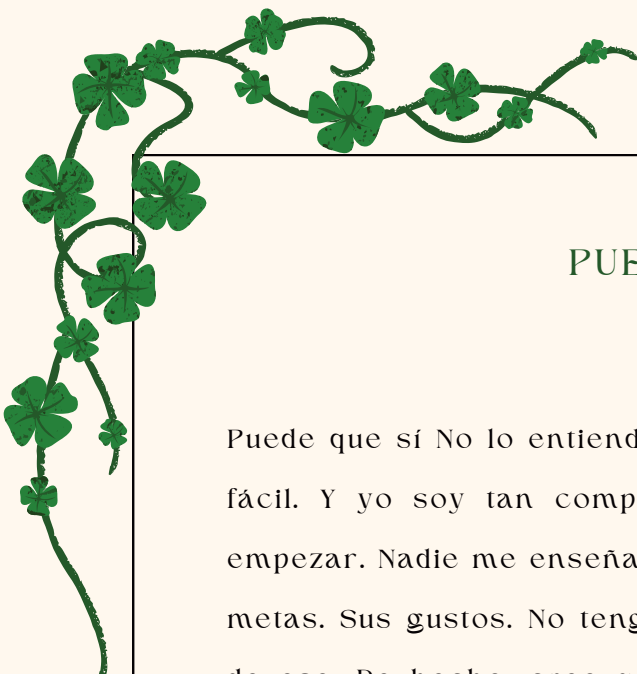
José María **F**uentes Santomá

Maria Rosa **A**lzuria

Pere **E**spauella

Luis **M**ariano

PUEDE QUE SÍ

Puede que sí No lo entiendo. ¿Cómo lo hacen? Lo hacen todo tan fácil. Y yo soy tan complicada. No sé cómo hacerlo. Ni como empezar. Nadie me enseña. Lo tienen tan claro. Todo. Su vida. Sus metas. Sus gustos. No tengo nada de eso. No me pertenece nada de eso. De hecho, creo que nada. No soy como los demás. Eso creo. Los veo conformistas. Sin dudar de nada. Parece tan sencillo. Y yo lo complico todo. O tan solo lo miro de otra forma. Distinta. Distinta al resto. Pero nadie me ayuda. Ni me guía. No sé a dónde. ¿Cómo lo saben? Hacia dónde ir. Yo no sé ni a donde voy. Ni siquiera dónde estoy. Ni si quiero seguir aquí. Voy andando sin rumbo. Hacia ninguna parte. ¿Quién les guía? Quizás no haya nadie. Y solo sea yo. Buscando una solución. O algo a lo que agarrarme. Y me esté cayendo. Muy abajo. No sé cómo salir. No hay nadie a mi alrededor. Solo yo. Mi maldito yo. No se despegas de mí nunca. Necesito un respiro. O más de uno. Pero no para. Va tan rápido. Todo. Todos. Nadie me espera. Ni siquiera han visto que me he caído. Estoy aquí abajo. Necesito a alguien que me ayude. No puedo salir de aquí. Ni siquiera me miran. Puede que esté muy lejos de ellos. Pero yo les veo. Perfectamente. No me quieren mirar.

Nadie lo hace. Miro a mi alrededor. Busco algo. Cualquier cosa. Tengo que salir de aquí. No hay nada. Una piedra. Blanca y rugosa. No sé qué hacer con ella. No sé que debería hacer. Es lo único que tengo. O eso creo. No la quiero. No me sirve para nada. Voy a morir aquí. Junto a esta piedra. Sin vida. Los dos. Y ellos seguirán avanzando. Sin parar. Ni mirarme. Me da el sol en la cara. Puede que me empiece a gustar. Puede que sí. Tengo calor. Me puedo quitar este abrigo que pesa tanto. Me tumbo en el suelo. Creo que solo quiero esto. Ahora. Me está gustando. Noto que me miran. Me empiezan a mirar. Todos. Cambian su dirección hacia aquí. Quieren sol. Y no pueden llegar a él. Porque me pertenece. Esto sí. Hay otras cosas que no. Pero solo quiero esto. Ahora sí. Y ha cambiado todo. Se enfurecen cada vez más. Porque no consiguen llegar aquí. No es su lugar. Cuando lo sepan cambiará. Puede que sí. Dejo de mirarles. Como hacían ellos. Solo quiero que aprendan. Como yo lo he hecho. A aceptar. Y esperar. No sé a qué. Podría llamarse esperanza. Puede que sí.

Paula Vargas

EL SÍMBOL DE L'ESPERANÇA

El Samir i la Fàtima, una parella de mestres de mitjana edat pertanyents a la comunitat cristiana de Síria, s'havien refugiat en una caleta solitària i feréstega de la costa turca. Estaven arraulits sota un arbre arran de mar. Tot i aquell bucòlic paisatge, estaven a l'aguait, amb el neguit al cos.

- T'agrada la mitologia? -va preguntar el Samir amb una rialleta animosa.
- Penso que és una barreja de ficció i realitat -va dir la Fàtima arrufant les celles en una ganyota.
- Molt del primer i poc del segon, però són històries entretingudes. Vinga, sorprèn-me.
- Bé, t'explicaré el mite de Pandora. Sorgeix com a conseqüència del càstig de Zeus a Prometeu, qui va gosar enganyar-lo per ajudar els homes ensenyant-los el secret del foc. Zeus va ordenar a Hefest que fabriqués una formosa figura a imitació de les deesses capaç de seduir qualsevol home. Així va néixer Pandora, la primera dona. Zeus també li va entregar una capsa a Prometeu, dient que era plena de tresors. Prometeu li va prohibir que obrís la capsa divina. Pandora, però, no va poder resistir la temptació d'esbrinar què hi havia dintre.

Així que un dia, li va prendre la clau i va obrir la capsa. De dins en van sortir tots els patiments i les malalties que corren avui pel món. Quan Pandora es va adonar del que havia fet, va tancar de seguida la capsa, però l'únic que va quedar era l'esperança. Per això es diu que l'esperança és l'últim que es perd.

- Una llegenda molt bonica. En saps més sobre el mateix tema?
- Vejam. Diuen que a l'Edèn, sota l'arbre del Bé i del Mal, va florir un roser. Del primer capoll va néixer un ocell amb un plomatge magnífic i una refiladissa encisadora. Va ser l'únic que es va resistir a menjar de la fruita prohibida. Quan Adam i Eva van ser expulsats del paradís, va caure sobre el niu una espurna de l'espasa de foc d'un querubí. L'ocell es va cremar a l'instant, però de les seves flames en va sorgir una nova au, el Fènix, que va esdevenir immortal gràcies a la seva fidelitat als preceptes divins, amb unes qualitats addicionals com la capacitat curativa de les seves llàgrimes o una força increïble. A més tenia la missió de transmetre la saviesa que atresora des del seu origen i servir d'inspiració als buscadors de coneixements. De mida gran com una àliga, tenia un plomatge porpra i or, però també de tons vermellorsos, verds... Quan li arriba la mort, construeix un niu amb branques de roure.

El farceix amb sàndal, canyella, mirra i herbes resinoses. Llavors, obrint les esplèndides ales, la llum del sol consumeix l'ocell i el niu. Mentre el Fènix canta una melodia fascinant, tot queda convertit en cendres perfumades. Però entre les brases apareix un ou, que l'escalfor del sol s'encarrega de covar, i tornar a néixer l'au Fènix. Quan ha crescut prou, el jove ocell recull les cendres maternals, vola cap a terres sagrades i les escampa sobre un temple. Aleshores, durant un mil·lenni, la nova au Fènix cuida el món i de les seves criatures, fins que li torna a arribar l'hora de morir. Per això és coneguda arreu com el símbol de l'esperança.

- Ets un bon home -va afegir la Fàtima-. Gràcies per provar d'animar-me.
- Fa un dia esplèndid per navegar -va indicar el Samir amb un somriure-. Demà intentarem de travessar.
- Extracte d'una conversa entre refugiats sirians el dia abans d'emprendre la singladura pel mar Egeu en una barca inflable tractant d'arribar a Europa.

Ramon Lluís González Reverter

EL FULL EN BLANC. ESPERANÇA NO VENÇUDA

Eren les 8.15 del matí. La mare ens feia llevar. Hora de berenar i de donar aire a les lleganyes. D'un bot vaig sortir del llit i a corre cuita em vaig ficar al bany per fer-me net la cara i baixar a llescar amb el cacau matiner.

El pare ja era al seu despatx, sempre repassava la tasca abans d'anar a la universitat. Donava classe d'economia política.

El seu escriptori és un record de l'oncle Climent, un antic batle republicà compromès amb el seu poble i la seva gent. Jo em dic Climent des de fa 15 anys per no perdre la memòria de l'oncle.

Damunt la taula hi havia una capsa afaïçonada, de gust senzill tancada en clau.

El pare cada dia com seguint un ritus diari obria la capsa: treia unes fotografies, restes d'un rellotge de butxaca amb un forat bé al mig, destrossat i que pel pare és com la relíquia d'un sant; hi havia també un vell missal de primera comunió, un escut d'argent del poble nuat a una veta de tres colors, com les que es posen els polítics al coll el dia de la festa major. Aquella capsa també amagava un sobre i una cosa molt comuna, un full en blanc una mica tacat. Tots aquests, després de contemplar-los, amb el mateix ordre els desava.

Perquè el pare guardava aquell full amb tant de zel ?. Jo no deixava de pensar amb aquest full i tenia al cap fer la polissonada i un dia en tornar de l'institut mirar d'escorcollar la capsa del pare.

Un dia que vaig tornar a casa, la mare no hi era. Estava sol i dintre el meu cap només hi era el full del pare. Ara era la meua !! Com un llamp em vaig dirigir al despatx. La clau era al pany del cofre. El vaig obrir i davall d'unes primeres fotografies , vet aquí el full en blanc.

Estava dintre d'una carpeta de plàstic. Junt amb el full hi havia un sobre, tacat amb degotissos marrons. Una carta a nom del pare dels seu oncle tenia el mateix to esmorteït del full en blanc.

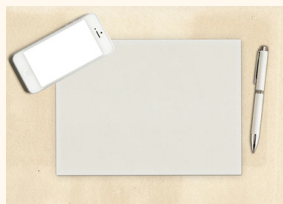
Llegeixo la carta que de sobte omple els meus ulls de por i llàgrimes. Per fi la meua ment entenia tantes coses, tantes actituds, tants de silencis muts.

- Què fas ! -, romp el silenci la veu del pare. Em quedo escanyolit pensant la repassada que m'espera.
- De la primera impressió i en qüestió de segons el rostre dur i empenyat del pare va canviar.
- Ho has llegit ?-, em va dir.
- Si pare-, li vaig contestar.
- I què en penses?-, em va demanar.
- Doncs que ara entenc moltes coses.

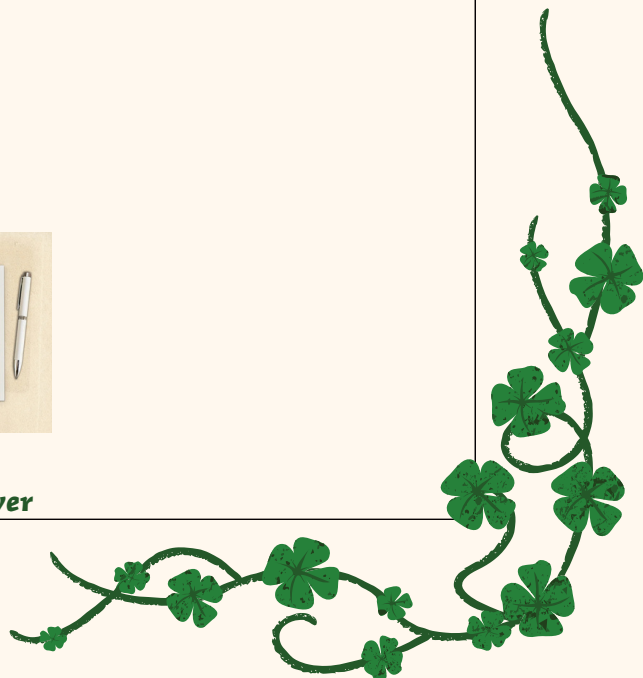
- Així és fill meu, l'oncle tenia un full en blanc perquè li oferiren molts diners per donar noms, per vendre companys, dotzenes de veïns compromesos. Li donaren un full en blanc perquè demanés el que volgués. Ell va rebutjar aquest full. Aquella mateixa nit a traïció, juntament amb sis companys regidors, el batle Climent fou escanyat just al darrere la façana principal del cementiri de Porreres.

A partir d'aquell dia, el pare no era sòl al despatx. Quan jo arribava del institut hi anava, feia els deures, em seia amb ell perquè em contés històries d'aquell oncle que va tenir l'avinentesa de viure ric, però va estimar-se més no vèncer la seva dignitat i la del poble de Porreres.

Un full en blanc carregat de memòria i d'una enorme esperança no vençuda perquè mai més faci falta haver de deixar en blanc d'altre full.

Climent Garau Oliver

L'ESPELMA DEL YOUSEF

En Yousef ja no recordava l'última vegada que va veure brillar el sol. No significa que ploqués cada dia, o que el cel estigués permanentment ennuvolat, sinó que feia dies que el sol no deixava escampar la seva llum per una ciutat en pau. La foscor present al cor dels homes l'havia extingit. Ara, la riuada de desplaçats havia substituït el bullici d'un carrer proper al mercat. Un reguitzell de cares tristes i desorientades circulava pel davant de la seva finestra: amb una mirada perduda en una guerra que els havia robat l'ànima. Per la nit, més foscor, ja que a dures penes tenien tres hores d'electricitat al dia.

En Yousef només podia comptar amb la llum d'una petita espelma, i prou. Era tot el que tenia per poder fer allò que més li agradava quan les bombes, els soldats, les sirenes i els crits s'aturaven per la nit: pintar! Pintava de tot: paisatges, la seva escola (a la que feia mesos que no podia anar), retrats dels seus amics, edificis alts i baixos, més o menys bonics, però sense les cicatrius de la metralla. Aquelles pintures eren com les velles icones, finestres obertes a un altre món que semblava que havia deixat d'existir.

En Yousef es va fixar, però, que aquella petita llum brillava amb més força quan la nit era més fosca: <I si...?> Va pensar.

L'endemà, la mateixa lletania de cada dia, però alguna cosa era diferent. Pels voltants del mercat algú s'havia dedicat a penjar dibuixos plens de color, de bellesa, que els parlava del passat, però també del futur, quan la guerra s'acabés. La gent s'hi aturava, reia, plorava, mirava al davant i no al terra. La nit és més fosca abans del trenc de l'alba, pensaven, i un somriure furtiu se'ls escapava d'uns llavis acostumats a estar tancats per la pols i la desesperança.

José María Fuentes Santomá

EL LIBRO SUBRAYADO

Estaba lloviendo esa tarde, pero no la lluvia épica de las películas, sino una más íntima, la que se cuela entre las rendijas de las ventanas y deja la piel fría. La fina lluvia dejaba una estela de vapor sobre los cristales, y el sonido, sordo y persistente, parecía un susurro. Entré a la biblioteca del barrio por puro impulso. Ni siquiera buscaba nada. O capaz sí, pero no lo sabía. La gente había dejado de ir, la mayoría prefería quedarse en casa con las pantallas. La biblioteca era uno de esos lugares que ya no tienen ruido, pero aún conservan algo de vida en sus estantes. Pasé el dedo por los lomos de los libros como si fueran teclas de un piano. Viejos, gastados, algunos torcidos, otros con cintas que los mantenían vivos. Me gustaban más esos, los que tenían cicatrices. Parecían saber algo. Cada marca, cada doblez, me decía que allí había historias compartidas, vidas que alguna vez los habían tomado en sus manos y luego los habían dejado en el olvido. Agarré uno al azar. Era de tapa blanda, con la esquina doblada y olor a tiempo. En la primera página decía: 'Para quien lea esto cuando más lo necesite.' Me quedé quieta. Algo en esa frase me hizo detenerme. Como si alguien, con mucho cuidado, me hubiera dejado una señal. Un susurro del pasado que ahora me alcanzaba. Lo abrí, y algo curioso ocurrió: adentro, alguien lo había subrayado todo con resaltador naranja. Frases sueltas. Pedazos de poesía. Reflexiones. Cosas como: 'El dolor no se cura, pero se acompaña.' 'Hoy no puedes, pero mañana es otra historia.' 'Lo que duele ahora no te va a doler siempre.'

Sentí como si alguien, sin conocerme, me hubiese dejado un mapa para días grises. Las palabras salían del libro como si las estuviera esperando. Algunas se sentían tan mías, tan propias, que no pude evitar cerrar los ojos un momento. Era como si todo ese subrayado hubiera sido hecho pensando en mí, en mis propios miedos y dudas. No sé quién subrayó ese libro. No sé si lo hizo para sí mismo, para otro, o porque pensó que alguien, algún día, también lo iba a necesitar. Pero sentí, con una claridad extraña, que ese libro había sido dejado ahí para mí, para ese momento exacto. No era una coincidencia. Nunca lo es, me dije. La vida tiene una forma sutil de darnos lo que necesitamos en el momento justo. Lo llevé a casa. Lo leí despacio. Cada página era un abrigo. Cada frase subrayada era una palabra de aliento, una pequeña luz que se encendía justo cuando más la necesitaba. A medida que pasaban los días, las palabras se quedaron conmigo. Se me grabaron en la piel, en la mente. Después lo devolví, claro. Pero antes, dejé una nota entre las hojas, justo donde la historia se ponía más oscura: 'Si estás leyendo esto, aguanta. Lo bueno no siempre avisa antes de llegar.' Desde entonces, cada tanto, vuelvo a esa biblioteca. No solo a leer, sino a buscar esos pequeños gestos escondidos. Y a veces dejo alguno yo también. Y tal vez esa persona sienta que la vida le ha dejado un pequeño regalo. Porque hay libros que no se prestan, se siembran. Y la esperanza no se grita a los vientos, ni se exhibe en banderas: se susurra entre páginas. Porque en este mundo de sombras, lo que perdura es lo que compartimos, lo que dejamos atrás para que otro lo encuentre cuando más lo necesite.

Maria Rosa Alzuria

EL BANC DE FUSTA

Cada matí, en Martí s'asseia al mateix banc de fusta del parc: aquell que mirava cap al mar. Feia anys que seguia el mateix ritual, gairebé litúrgic: caminava amb pas lent però segur fins al seu racó preferit, es treia la gorra, respirava fondo i observava l'horitzó, on el cel es fonia amb l'aigua. Era vell, sí —feia poc que havia complert noranta anys—, però el seu rostre, tot i estar ple d'arrugues, brillava amb una pau que no provenia de la resignació, sinó d'una esperança pregonia i serena. Aquell home havia viscut guerres, dictadures, exilis i dols. Havia perdut amics, germanes, la dona amb qui compartí més de mig segle, i fins i tot un fill. Però mai no havia perdut una cosa: la fe en què tot podia renéixer. 'L'esperança', solia dir, 'no és ingenuïtat, sinó una forma profunda de resistència.' Durant el matí, molts passaven pel seu davant. Alguns saludaven, d'altres només el miraven. De vegades, els nens s'hi acostaven, atrets pel seu somriure. Un dia, una jove estudiant de teologia es va asseure al banc per a descansar. En Martí li va dir: 'Sap, jo no sóc teòleg, però crec que Déu es manifesta cada cop que algú persevera. I això, per a mi, és esperança.' La noia va quedar sorpresa. No ho havia llegit en cap llibre, però mai no havia sentit una definició millor. En Martí portava sempre a la butxaca una llibreta vella, gastada, on hi apuntava pensaments, frases, pregàries.

Un dia hi va escriure: 'L'esperança no és esperar que el món canviï, sinó decidir viure com si ja hagués canviat.' Un matí d'hivern, un noi va arribar al banc. Era un jove d'uns vint anys, amb la mirada perduda i la roba desgastada. S'hi va asseure, en silenci. Sense dir res, en Martí va obrir la llibreta i li va mostrar una frase escrita en llatí: *Spes non confundit*. El noi va llegir-la en veu baixa, sense entendre gaire què volia dir. En Martí li va traduir: 'L'esperança no defrauda.' El jove va alçar els ulls. Per primer cop en molt de temps, li brillaven. Es deia Youssef i venia de molt lluny, d'un país trencat per la guerra. Havia creuat mars i deserts, havia perdut la família i portava el cor ple de por. En Martí no li va preguntar res, però va fer un gest senzill: va compartir amb ell una petita ampolla d'aigua i un tros de pa. Des d'aquell dia, en Youssef tornava sovint al banc. Els dos homes parlaven poc, però compartien molt. En Martí li ensenyava paraules, l'ajudava a llegir i li explicava que l'esperança no era pas un sentiment, sinó una actitud: una llum interior que no s'apaga mai, malgrat la foscor que hi pugui haver al voltant. Quan, uns mesos després en Martí va morir, l'Ajuntament li va dedicar aquell banc. I a la placa hi van gravar la frase que ell tant s'estimava: '*Spes non confundit* - L'esperança no defrauda.' I vet aquí que, cada matí, ara és en Youssef qui s'asseu al banc. Ja no amb por, sinó amb una llibreta a la mà, on hi escriu pensaments, somnis i petites pregàries. I quan algú s'asseu al seu costat, li ofereix un somriure, un glop d'aigua o una paraula amable. Perquè ha entès —gràcies al Martí— que l'esperança, per molt petita que sigui, pot transformar el món.

Pere Espauella

L'ESPERANÇA COM A ACTE RADICAL

Vivim temps fràgils. El món sembla colpejat constantment per la violència, les crisis econòmiques, el patiment dels migrants, la soledat de la gent gran, la desesperança d'una joventut que se sent atrapada en xarxes de precarietat i en addiccions. Ens trobem envoltats de dades que parlen de pobresa, de guerres, de canvi climàtic, i sovint ens costa veure una sortida. En aquest context, parlar d'esperança pot semblar gairebé ingenu. Però no ho és. L'esperança, entesa des de la mirada cristiana i profundament humana que ens proposa el papa Francesc, no és evasió ni optimisme buit. És una actitud radical, arrelada en la fe i en la capacitat transformadora de l'amor. En la seva butlla *Spes non confundit*, el pontífex ens recorda que l'esperança és una força que sosté la vida, que ens permet continuar caminant fins i tot quan tot sembla esfondrarse. 'L'esperança no defrauda', diu sant Pau, a la Carta als Romans 5,5, perquè no és una il·lusió fràgil, sinó un do que ve de Déu i que s'alimenta de la solidaritat, la justícia i el perdó. És un acte profundament actiu: no es tracta només d'esperar, sinó de sembrar, acollir, escoltar i perseverar.

Quan visitem una presó, i mirem als ulls d'una persona que cerca redempció: quan escoltem una dona gran que ha perdut la memòria però que recorda amb claredat un vers o una pregària: quan veiem un voluntari ajudant una família migrant a començar de nou, aleshores entenem què és l'esperança: no es tracta d'una teoria, sinó d'una carn viva, d'una presència concreta. El papa Francesc ens convida a viure el Jubileu de 2025 com un temps d'esperança. No és casualitat que posi l'accent en els més vulnerables: els presos, els emigrants, els malalts, els joves perduts, els pobres endeutats... L'esperança autèntica no pot desvincular-se de la justícia ni de la misericòrdia. No hi ha esperança cristiana que no s'encarni en gestos concrets de compassió, ni que no incomodi davant la indiferència. Com a persones creients —i com a ciutadania amb cor—, estem cridats a ser sembradors d'esperança. I això comença amb el gest més petit: en escoltar sense pressa, en acompanyar qui pateix, en pregar pel qui no pot pregar, en sostenir la dignitat de qui el món ha oblidat. L'esperança no és un luxe. És una urgència. Ens urgeix a mantenir viva la flama de la fe, a educar en la bellesa, a treballar per una societat més fraterna. I també a denunciar tot allò que mata l'esperança: la corrupció, l'exclusió, la violència estructural, el menyspreu per la Creació.

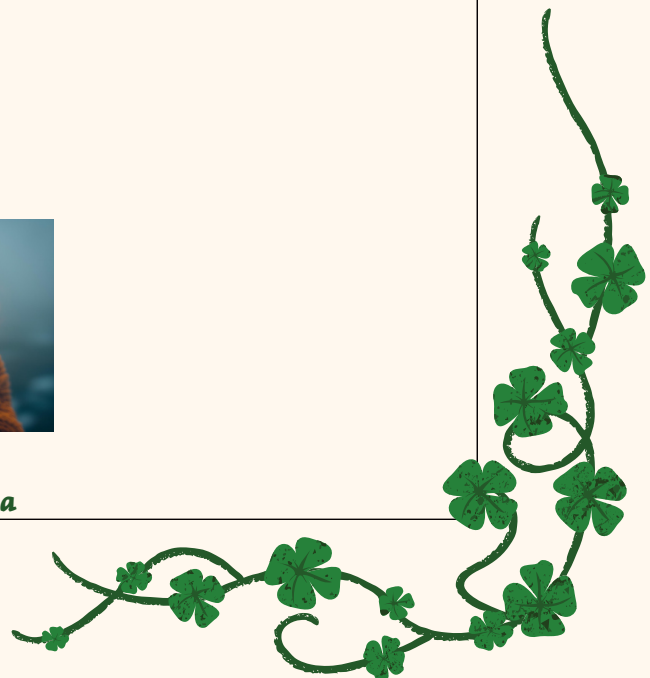
El Jubileu, diu el papa, és una oportunitat per a recordar que Déu no s'oblida de la humanitat. I nosaltres, com a membres del Cos de Crist, tampoc no ens podem permetre oblidar-nos dels altres. Ser portadors d'esperança no és una tasca reservada a uns quants: és una vocació universal.

Per això, en aquest Sant Jordi, celebrem no només els llibres i les roses, sinó també el coratge d'aquells que mantenen viva l'esperança. Aquells que, dia rere dia, amb fe humil i coratge tranquil, trien estimar en lloc d'odiar, confiar en lloc de rendir-se, caminar en lloc de quedar-se quiets.

L'esperança és la darrera paraula, però també la primera passa. I cada vegada que escollim fer el bé, ja l'estem anunciant.

Pere Espauella

SONORIDADES

Acaso la noche iluminada,
me acerca la sombra de tu cabello.
La mar se torna paciente
con el sonido de tu voz.

Gacelas y panteras beben de la fuente plácida de tu
sonrisa,
al revelarse esclarecida
con la geometría de mi memoria.

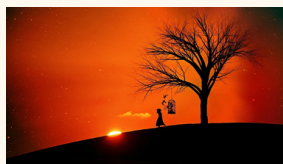
Cansado, me vuelvo en el ocaso de la vida
para detener un vuelo de tu mirada.
Acotas la dicha del instante,
antes que el tiempo enmudezca los mirlos silbantes.

El sonido de nuestro secreto,
si mencionas mi nombre,
de las profundidades de la muerte, regresaré para
responderte.

Estás en la oquedad del silencio,
paseo por la ciudad gris mi tristeza,
los paseantes evitan mi paso,
la estatua de la plaza se te parece,
en el bar una niña tronchada, muerta,
daños colaterales de un bombardeo.

El silencio está en el aire,

en la luz, en tus ojos,
el arcano nos rodea, está en las obras del
resucitado,
seamos niños que se asombran ante el mundo,
eso que hemos perdido,
junto la esperanza de encontrarte.

Luis Mariano

ARCANO

El misterio está en el aire,
en la luz de los ojos de la Virgen,
el secreto nos rodea,

si mi corazón se para, tú lo abres al nuevo día,
si miro a nuestra señora, mi corazón se acelera y despierta,
como flores en primavera.

Guardar silencio y contemplar la belleza,
del rostro sagrado femenino,
el eterno femenino en unos ojos bellos,
eso nos salva.

No somos dioses, no somos solo animales,
es todo tan extraño, como la vida,
como la muerte, como tu sonrisa,
esa que ya no está,
esa que añoro como el agua y la sed,
que está con lo sagrado, en la vida eterna,
mirando entre las nubes a los que andamos por debajo,

como la soledad entre multitudes,
como la esperanza.

Luis Mariano

SANT JORDI - 20 25

Institut Superior de Ciències Religioses de Barcelona
Carrer Diputació 231 - 08007 Barcelona
(+34) 93 454 19 63 | secretaria@iscreb.org

